

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A TREIA

CAUZA SOCHICHIU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 28698/09)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

15 mai 2012

Această hotărîre va deveni definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Ea poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Sochichiu c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), statuînd într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judecători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberînd cu ușile închise la 17 aprilie 2012,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 28698/09) depusă la 27 mai 2009 contra Republicii Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului potrivit articolului 34 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția"), de un cetățean al Republicii Moldova, dl Sergiu Sochichiu ("reclamantul").

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl G. Malic și dl I. Oancea, avocați care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a invocat, în particular, că în timpul reținerii a fost supus maltratării contrar articolului 3 din Convenție.

4. La 29 noiembrie 2010 cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, a fost luată decizia să se examineze fondul cererii simultan cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 1).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul, dl Sergiu Sochichiu, este născut în 1973 și locuiește în Chișinău. La acel moment el activa în calitate de agent imobiliar.

6. La 17 ianuarie 2007 reclamantul a fost reținut de către 4 colaboratori de poliție îmbrăcați în civil în fața grădiniței fiicei sale. În conformitate cu cele expuse de reclamant, el se afla în automobil atunci cînd 4 persoane înarmate s-au apropiat de el. Cînd a ieșit din mașină el a fost lovit în cap și a

căzut, rănindu-și fața. Mîinele lui au fost apoi legate cu centura sa și escortat cu automobilul colaboratorilor de poliție la comisariatul de poliție.

7. Potrivit celor expuse de Guvern, reclamantul a încercat să închidă ușa automobilului și să fugă cînd s-au apropiat colaboratorii de poliție. Cînd a ieșit din automobil, el s-a implicat într-o bătaie cu unul dintre ei. Guvernul a menționat că colaboratorii de poliție nu au avut altă opțiune decît să aplice forța fizică pentru a-l imobiliza.

8. Guvernul a prezentat un material video cu o parte din reținerea reclamantului. Înregistrarea video începe cu imagini dintr-un automobil în mișcare apropiindu-se de alte 2 automobile. Lîngă acele automobile, reclamantul poate fi văzut jos cu fața la pămînt înconjurat de cîțiva bărbați îmbracați în haine civile. Unul dintre bărbați apasă cu piciorul capul reclamantului. Reclamantul nu se mișcă și mîinile sale sunt poziționate pe pămînt. El este întrebat care-i numele său și el răspunde. Unul dintre bărbați îl întreabă pe altul dacă are cătușe și primește un răspuns negativ. După aceea, el începe să scoată centura reclamantului. Reclamantul cooperează și se ridică de la pămînt pentru a permite colaboratorului de poliție să scoată centura. Apoi, bărbatul cu piciorul pe capul reclamantului își curăță cu mîna partea de jos a pantalonilor fără a îndepărta piciorul de pe capul reclamantului. După aceasta, bărbatul a luat piciorul de pe capul reclamantului și altul ordonă reclamantului să pună mîinele la spate. Reclamantul se conformează și unul dintre bărbați se apleacă să vorbească cu reclamantul și întreabă ce s-a întîmplat, iar reclamantul răspunde că i-au fost dezbătuți dinții. Bărbatul spune celorlalți că reclamantului îi lipsesc 2 dinți. Unul dintre ei spune într-un mod sarcastic: “vor crește, nu-i așa?” Reclamantul zice că nu vor crește. Apoi, reclamantul este ridicat de la pămînt și escortat la un automobil alb. Pe drum unul dintre bărbați strigă o înjurătură reclamantului. Reclamantul urcă în automobil, după care înregistrarea video se oprește. Înregistrarea video durează aproximativ 2 minute.

9. Unul dintre acei colaboratori de poliție a condus automobilul reclamantului la comisariatul de poliție. Soția și fiica reclamantului au fost martori la reținerea sa. Conform celor expuse de reclamant, mai mulți părinți care își luau copiii de la grădiniță au fost martori la reținerea sa. Această afirmație a fost contestată de colaboratorii de poliție care l-au reținut pe parcursul procedurilor judiciare inițiate împotriva lor

10. La comisariatul de poliție reclamantul a fost informat că era suspectat de escrocherie urmare a vînzării unui apartament care aparținea unei persoane terțe. După 2 ore a fost contactat avocatul reclamantului și apoi a fost chemată ambulanța. Medicii au stabilit leziuni pe fața reclamantului, în particular pe buze și maxilar și au constatat necesitatea internării în spital al reclamantului pentru examinare și tratament. Se pare că în aceeași zi buza reclamantului a fost cusută. În ziua următoare automobilul reclamantului a fost întors familiei sale.

11. În ziua reținerii, colaboratorii de poliție care l-au reținut au întocmit un proces-verbal, în care era indicat că reclamantul a fost reținut fiind suspectat de escrocherie. Procesul-verbal nu conținea careva informații referitoare la opunerea rezistenței din partea reclamantului.

12. La 19 ianuarie 2007 reclamantul a fost escortat în fața judecătorului de instrucție, căruia i s-a plîns de maltratare în timpul reținerii. Judecătorul de instrucție a transmis plîngerea Procuraturii Generale și a dispus efectuarea examinării medico-legale a reclamantului.

13. În raportul nr. 348 din 20 ianuarie 2007, medicul legist a constatat că reclamantul avea echimoze pe buza inferioară, și zgîrieturi și excoriații pe maxilar și pe membrele superioare. În conformitate cu cele constatate de expert, leziunile au fost cauzate urmare a acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur și avea nevoie de la 6 pînă la 21 zile de tratament medical.

14. Dosarul penal conținea, de asemenea, 2 rapoarte de examinare medico-legale, unul din 19 ianuarie 2007 cu nr. 350, iar altul din 22 ianuarie 2007 cu nr. 369, în conformitate cu care unul dintre colaboratorii de poliție care l-a reținut pe reclamant, s-a prezentat cu o echimoză pe mîna sa stîngă și zgîrieturi pe mîini. Cu toate acestea, nu se pare că colaboratorul de poliție în cauză s-a plîns împotriva reclamantului sau că reclamantul a fost acuzat de opunere de rezistență.

15. De asemenea, la 20 ianuarie 2007 Judecătoria s. Buiucani a respins cererea procurorului de a cerceta reclamantul în stare de arest și în loc a dispus arestul reclamantului la domiciliu pentru o perioadă de 10 zile.

16. Între februarie 2007 și aprilie 2009 procurorii de la Procuratura mun. Chișinău au refuzat de 3 ori să pornească proceduri penale împotriva colaboratorilor de poliție implicați. Deciziile sale au fost casate de fiecare dată de instanța de judecată sau de Procuratura Generală. De fiecare dată argumentarea procurorilor a constatat în faptul că poliția a aplicat forța pentru a contracara opunerea de rezistență a reclamantului și că aplicarea forței a fost justificată. Întru justificarea acestei concluzii, procurorii s-au bazat pe raportul de examinare medico-legală nr. 350 din 19 ianuarie 2007.

În particular, la 16 februarie 2007 procurorul G., care era procurorul responsabil de urmărirea penală inițiată în privința reclamantului a refuzat să pornească urmărirea penală împotriva colaboratorilor de poliție. Acea ordonanță a fost anulată la 6 iunie 2007 de adjunctul Procurorului General din motiv că procurorul G. nu a fost independent.

La 6 iulie 2007 procurorul H. a refuzat să pornească urmărirea penală. La 28 martie 2008 ordonanța sa a fost anulată de Procurorul General din motiv că investigația nu a fost finisată.

La 15 iulie 2008 procurorul P. a refuzat să pornească urmărirea penală. La 21 aprilie 2009 ordonanța sa a fost anulată de Judecătoria s. Rîșcani din motiv că procurorul P. a omis, *inter alia*, să examineze înregistrarea video a reținerii reclamantului și să interogheze soția reclamantului și alte persoane care au fost martori la reținerea sa.

17. La 20 mai 2009 procurorul R. de la Procuratura mun. Chișinău a pornit formal urmărirea penală împotriva colaboratorilor de poliție implicați, însă a fost încetată la 14 decembrie 2009. Procurorul R. și-a bazat ordonanța privind încetarea urmăririi penale pe aceleași motive ca și ordonanțele precedente de refuz în urmărirea penală. El nu a interogat soția reclamantului, invocând că ea a refuzat să vorbească cu el, și nu a identificat alți posibili martori, invocând că urmare a scurgerii timpului de la data reținerii a fost imposibil să fie identificați astfel de martori. La 21 iunie 2010 Judecătoria s. Rîșcani a anulat ordonanța procurorului R., și a dispus reluarea urmăririi penale din motiv că Procuratura a omis să determine dacă forța aplicată asupra reclamantului a fost proporțională cu intensitatea rezistenței sale și să interogheze soția reclamantului care a fost prezentă la reținere, precum și să examineze înregistrarea video a reținerii.

18. La 30 decembrie 2010 procurorul R. a interogat soția reclamantului, care a afirmat că ea ieșea de la grădinița cu fiica lor de 3 ani când a fost martor la reținerea soțului său de către 4 bărbați înarmați cu arme de foc. Ea a menționat că atunci când reclamantul a ieșit din automobil, bărbații au început să-l lovească și l-au aruncat la pământ cu fața în jos. După aceea, ei i-au legat mâinile și l-au luat în automobilul lor. Unul dintre ei a plecat cu automobilul reclamantului. Ea, de asemenea, a afirmat că evenimentul a fost văzut de mulți alți părinți care își luau copiii de la grădiniță.

19. La aceeași dată procurorul R. din nou a încetat urmărirea penală în privința maltratării reclamantului. În ordonanța sa, procurorul nu a luat în considerație cele menționate de soția reclamantului. Bazându-se pe motivele colaboratorilor de poliție în cauză, că reclamantul a opus rezistență și raportul de examinare medico-legală nr. 350 din 19 ianuarie 2007, procurorul a conchis că aplicarea forței fizice de către colaboratorii de poliție a fost justificată. Procurorul, de asemenea a explicat că posibilitatea existenței unei erori tehnice în cazul raportului de expertiză medico-legală din 19 ianuarie 2007 era mai mare decât în raportul din 20 ianuarie 2007. Reclamantul a contestat ordonanța respectivă.

20. La 22 aprilie 2011 Judecătoria s. Rîșcani a anulat ordonanța din 30 decembrie 2010 și a dispus reluarea urmăririi penale. Instanța de judecată a constatat mai multe omisiuni în efectuarea investigației, printre care erau și dispariția înregistrării video originale pe care a fost filmată reținerea reclamantului precum și durata excesivă a investigației.

21. La 18 iulie 2011 Procuratura mun. Chișinău a încetat, din nou urmărirea penală din aceleași motive ca și anterior. Reclamantul a contestat ordonanța respectivă în fața Judecătoriei s. Rîșcani. Cu toate acestea, la 27 octombrie 2011 plîngerea reclamantului a fost în cele din urmă respinsă.

22. În ceea ce privește urmărirea penală în privința reclamantului, din cele expuse de către părți se pare că el a petrecut 150 zile în arest la domiciliu, iar pînă la moment nu a fost adoptată vreo sentință de condamnare.

II. DREPT INTERN PERTINENT

23. Legea cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 prevede:

Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc

Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege.

Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice...generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției, poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile când aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sînt datori să se străduiască să aducă o daună cît mai mică sănătății...demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice...colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuror.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței...atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLELOR 3 ȘI 13 DIN CONVENȚIE

24. Reclamantul a invocat că a fost maltratat de către colaboratorii de poliție în timpul reținerii și autoritățile naționale au omis să efectueze o investigație eficientă în legătură cu afirmațiile sale. În opinia sa, cele menționate au condus la violarea articolului 3 din Convenție și încălcarea obligației Statului de a asigura remediile efective în privința sa. Articolul 3 și 13 din Convenție prevăd următoarele :

Articolul 3

Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Articolul 13

Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

A. Admisibilitatea

25. Guvernul a invocat că reclamantul a omis să conteste ordonanța Procuraturii mun. Chișinău din 18 iulie 2011 cu privire la încetarea urmăririi penale referitoare la pretinsa maltratare și prin urmare plîngerile sale urmau să fie declarate inadmisibile din motivul neepuizării remediilor naționale.

26. Reclamantul nu a fost de acord cu cele menționate de Guvern și a prezentat copii ale plîngerii sale împotriva ordonanței din 18 iulie 2011 și o copie a deciziei Judecătorei s. Rîșcani din 27 octombrie 2011.

27. Curtea menționează că reclamantul, de fapt, a contestat ordonanța procurorului din 18 iulie 2011. Curtea, astfel, conchide că plîngerile nu pot fi declarate inadmisibile în temeiul neepuizării remediilor naționale, și prin urmare, obiecția Guvernului se respinge.

28. Curtea menționează în continuare că aceste plîngeri nu sunt vădit nefondate în sensul articolului 35 § 3 (a) din Convenție. Mai mult, ea menționează că plîngerile nu sunt inadmisibile din orice alt motiv. Ele urmează, astfel, să fie declarate admisibile.

B. Fondul

1. Susținerile părților

29. Reclamantul a invocat că aplicarea forței asupra sa a fost complet nejustificată. El nu a fost dat în căutare de către organul de poliție, nu a fost înarmat și nu a fost prins în flagrant delict. În fapt, la momentul reținerii, colaboratorii de poliție au acționat *ultra vires*, deoarece nu a existat o ordonanță oficială pentru reținerea sa. La comisariatul de poliție el nu a beneficiat de a asistență medicală timp de 2 ore, care a fost acordată numai la insistența avocatului. Potrivit celor expuse de el, tratamentul la care a fost supus de către colaboratorii de poliție a fost unul inuman și degradant.

30. Reclamantul, de asemenea, a invocat că procurorii responsabili de cauza sa nu au fost independenți. El a menționat că prima ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale a fost adoptată de procurorul G., care era de asemenea responsabil de cauza penală pornită în privința lui. Același procuror l-a acuzat pe reclamant și a solicitat instanței de judecată să-l cerceteze în stare de arest. Numai la 20 mai 2009 Procuratura mun. Chișinău a pornit formal urmărirea penală împotriva colaboratorilor de poliție implicați.

31. Guvernul nu a negat că leziunile pe corpul reclamantului au fost cauzate de colaboratorii de poliție în timpul reținerii. Cu toate acestea, el a susținut că utilizarea forței de către colaboratorii de poliție a fost justificată de comportamentul reclamantului, în particular de opunerea rezistenței de către acesta la reținere și că intensitatea utilizării forței de către colaboratorii de poliție nu a fost proporționată în raport cu rezistența opusă de

reclamant. Guvernul s-a bazat pe raportul de examinare medico-legală nr. 350 din 19 ianuarie 2007, în care a fost notat că pe mâinile unuia dintre colaboratorii de poliție care a participat la reținerea reclamantului au fost constatate o echimoză și zgîrieturi. Guvernul a menționat că în orice caz suferința cauzată reclamantului nu a atins nivelul minim de severitate impus de prevederile articolului 3 și a solicitat Curții să respingă plîngerea reclamantului în temeiul acestui articol. În ceea ce privește eficiența investigației, Guvernul a invocat că procurorii au întreprins toate măsurile necesare în vederea investigării alegațiilor reclamantului. Prin urmare, investigația efectuată a fost una eficientă în sensul articolului 3 din Convenție.

2. *Aprecierea Curții*

32. După cum Curtea a menționat de mai multe ori, articolul 3 consfințește una dintre valorile fundamentale ale societății democratice. Chiar și în cele mai dificile situații, astfel ca lupta împotriva terorismului și crima organizată, Convenția interzice categoric tortura și tratamentul sau pedeaspa inumană sau degradantă. Spre deosebire de cele mai multe prevederi materiale ale Convenției și Protocolul nr. 1 și 4, articolul 3 nu prevede excepții și nu este admisă vreo derogare de la acesta în temeiul articolului 15 § 2, chiar și în caz de pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea *Selmouni v. Franța* [MC], nr. 25803/94, § 95, CEDO 1999-V, și *Assenov și alții v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 93, *Rapoartele hotărîrilor și deciziilor* 1998-VIII).

33. Curtea reiterează că în procesul reținerii unei persoane, orice recurgere la forța fizică care nu a fost strict necesară prin comportamentul lui sau al ei diminuează demnitatea și reprezintă, în principiu o încălcare a dreptului prevăzut de articolul 3 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ribitsch v. Austria*, 4 decembrie 1995, § 38, Seria A nr. 336).

34. În continuare Curtea reiterează că atunci când o persoană afirmă că a suportat un tratament care încalcă articolul 3 din partea organului de poliție sau altor reprezentanți ai Statului, această prevedere luată în conjuncție cu obligația generală a Statului în temeiul articolului 1 din Convenție « să asigure fiecăruia care se află sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în ...Convenție », prevede în mod indirect ca să fie efectuată oficial o investigație eficientă. În ceea ce privește investigația în temeiul articolului 2, investigația trebuie să fie capabilă de a conduce la identificarea și pedepsirea celor responsabili. Altfel, interdicția legală generală a torturii și tratamentului inuman sau degradant și pedepsirea ar fi, în pofida importanței sale fundamentale, ineficientă în practică și ar fi posibil în unele cauze pentru reprezentanții Statului să abuzeze de drepturile celor aflați sub controlul său datorită siguranței de care beneficiază (a se vedea, printre altele, *Labita v. Italia* [MC], nr. 26772/95, § 131, CEDO 2000-IV).

35. Pentru ca investigația să fie eficientă, este necesar ca persoanele responsabile de efectuarea investigației să fie independente de cele implicate în circumstanțele cauzei (a se vedea, de exemplu, *Barbu Anghelescu v. România*, nr. 46430/99, § 66, 5 octombrie 2004). Aceasta semnifică nu numai lipsa legăturii ierarhice sau instituționale, dar și independența practică (a se vedea, de exemplu, *Ergi v. Turcia*, 28 iulie 1998, §§ 83-84, *Rapoarte* 1998-IV, unde procurorul care investiga moartea unei domnișoare în timpul unui conflict a demonstrat lipsă de independență prin încrederea sa puternică în informația prezentată de jandarmii implicați în incident).

36. Investigația alegațiilor cu privire la maltratare trebuie să fie detaliată. Aceasta semnifică faptul că autoritățile întotdeauna trebuie să facă tentative serioase să afle ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau ca temei în deciziile lor (a se vedea *Assenov și alții*, citat *supra*, § 103 și seq.). ei trebuie să urmeze toate etapele rezonabile disponibile pentru a asigura probele referitoare la incident, inclusiv, *inter alia*, depozițiile martorilor și probele medico-legale (a se vedea, *Tanrıkulu v. Turcia* [MC], nr. 23763/94, CEDO 1999-IV, § 104 și seq., și *Gül v. Turcia*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice deficiență în efectuarea investigației care subminează abilitatea sa de a stabili cauza leziunilor sau identitatea persoanelor responsabile va risca să decadă de la acest standard.

37. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea menționează că nu este contestat faptul că reclamantului i-au fost provocate leziuni de către colaboratorii de poliție în timpul reținerii. Unicul lucru care se dispută este dacă aplicarea forței de către poliție a fost justificată în circumstanțele cauzei.

38. Din circumstanțele cauzei rezultă că reclamantul nu a fost reținut pe parcursul unei operațiuni accidentale care ar fi putut cauza careva evenimente neașteptate la care poliția era impusă să reacționeze fără o pregătire anterioară (a se vedea, *a contrario*, *Zelilof v. Grecia*, nr. 17060/03, § 48, 24 mai 2007). Materialele dosarului demonstrează în mod evident că organul de poliție a planificat în prealabil operațiunea de arestare și că a avut suficient timp să evalueze riscurile posibile și să întreprindă toate măsurile necesare pentru efectuarea reținerii. În acest sens, Curtea are unele rezerve în ce privește modalitatea în care operațiunea a fost pregătită din motivul că colaboratorii de poliție nu au fost nici echipați cu cătușe și au fost obligați să lege mâinile reclamantului cu propria sa centură.

39. Mai mult, Curtea menționează că operațiunea a fost efectuată de către 4 colaboratori de poliție, care, după cum reiese din înregistrarea video a reținerii erau aproximativ de aceeași dimensiune și constituție ca și reclamantul și, spre deosebire de reclamant erau înarmați. Sarcina celor 4 colaboratori ai poliției era de a reține suspectul care nu era înarmat și nu se cunoștea că nu a fost în trecut implicat în careva acte de violență. Din

contra, reclamantul avea o familie, un loc de muncă, loc permanent de trai, nu era căutat de organul de poliție și era suspectat de o infracțiune legată de funcția sa. În continuare, reținerea urma să fie efectuată în fața grădiniței la momentul în care reclamantul și alți părinți, de regulă își iau copiii acasă, astfel, potențial în fața familiei reclamantului și altor persoane, inclusiv copii. În asemenea circumstanțe, Curtea nu este convinsă de constatările autorităților naționale în conformitate cu care reclamantul a reprezentat o amenințare serioasă colaboratorilor de poliție, astfel încât au fost justificate metodele brutale din partea lor. Chiar dacă admitem că recția primară a reclamantului față de 4 indivizi în haine civile care intenționau să-l rețină a reprezentat o oarecare formă de rezistență, Curtea rămîne convinsă că erau disponibile și alte metode și tehnici mai puțin periculoase unui grup de 4 colaboratori de poliție antrenați.

40. În afară de forța fizică aplicată reclamantului, Curtea menționează că din înregistrarea video a reținerii comportamentul colaboratorilor de poliție nu a fost unul respectuos față de demnitatea reclamantului. În particular, unul dintre colaboratorii de poliție a pus piciorul pe capul său și nu a îndepărtat piciorul nici când își curăța pantalonii. În opinia Curții, un astfel de comportament este degradant și umilitor. Curtea menționează, de asemenea, derîdarea față de pierderea unor dinți de către reclamant și înjurătura din partea unui colaborat de poliție.

41. Curtea trebuie, de asemenea, să examineze modul în care autoritățile naționale au examinat plîngerea reclamantului cu privire la maltratare. În primul rînd, ea menționează că procedurile judiciare în privința reclamantului s-au aflat pe rol în fața autorităților naționale aproximativ 5 ani. Judecînd din materialele pe care le posedă, Curtea nu este convinsă că prezenta cauză prezintă o astfel de complexitate care necesită o perioadă atît de îndelungată pentru a fi soluționată. Durata îndelungată a investigației s-a datorat, aparent, modului în care urmărirea penală a avut loc, care, în opinia Curții, relevă lipsa mijloacelor prin care instanțele judecătorești puteau exercita controlul eficient asupra organelor care efectuau investigarea. În opinia Curții, Procuratura mun. Chișinău nu a considerat că a fost impusă să implementeze în mod deplin instrucțiunile din partea instanței de judecată și instanța nu a avut altă opțiune decît să anuleze ordonanțele procurorului de fiecare dată. Curtea reiterează că astfel de situații au fost întînite în numeroase cauze împotriva Moldovei referitoare la articolul 3 din Convenție, astfel ca, de exemplu, *Corsacov v. Moldova* (nr. 18944/02, 4 aprilie 2006), *Gurgurov v. Moldova* (nr. 7045/08, 16 iunie 2009) și *Mătăsaru și Savițchi v. Moldova* (nr. 38281/08, 2 noiembrie 2010), unde, ca și în prezenta cauză, dosarul a fost de mai multe ori transmis între procuratură și instanțele judecătorești. La acest moment, Curtea nu este pregătită să facă unele concluzii referitoare la eficiența sistemului pus în funcție de către autoritățile Moldovei pentru a reacționa la alegerile de maltratare. Cu toate acestea, poziția Curții poate fi revizuită în viitor.

42. În continuare, Curtea menționează că autoritățile naționale au preferat versiunea faptelor prezentată de colaboratorii de poliție în temeiul raportului de examinare medico-legală nr. 350, care a fost prezentat autorităților de unul dintre colaboratorii de poliție. În acel raport, s-a stabilit că colaboratorul de poliție în cauză avea o echimoză și câteva zgârieturi pe mâini. Curtea menționează cu îngrijorare că, fiind din 19 ianuarie 2007, raportul purta un număr mai mare decât raportul întocmit în privința reclamantului de aceeași instituție medicală din 20 ianuarie 2007. Mai mult, din motive bine cunoscute de instituția medicală în cauză, un raport similar a fost eliberat aceluiași colaborator de poliție 3 zile mai târziu, de această dată fiind înregistrat cu un număr normal. Nu reiese că autoritățile naționale au acordat acestui fapt mare importanță sau că au încercat să clarifice această chestiune.

43. În cele din urmă, Curtea menționează că organele de urmărire penală s-au concentrat numai pe faptele menționate de reclamant și colaboratorii de poliție acuzați. Cu toate acestea, după cum a fost menționat de soția reclamantului, mulți alți părinți și copii au fost martori la reținerea reclamantului. Respingînd plîngerea reclamantului, procurorii, se pare că nu au acordat atenție acelor afirmații și nu au încercat să identifice alte persoane care au fost martori la reținere.

44. În lumina celor expuse, Curtea conchide că a avut loc încălcarea articolului 3 din Convenție sub aspectul său material și procedural. În ceea ce privește aspectul material, Curtea consideră că tratamentul la care a fost supus reclamantul a reprezentat un tratament inuman și degradant. Curtea susține, de asemenea, că articolul 13 din Convenție nu ridică alte chestiuni separate.

II. ALTE PRETINSE VIOLĂRI ALE CONVENȚIEI

45. În cererea sa inițială, reclamantul s-a plîns, de asemenea, că urmare a faptului că unul dintre colaboratorii de poliție i-a luat automobilul în ziua reținerii i-au fost încălcate drepturile garantate de articolele 8 și 13 din Convenție și articolul 1 din Protocolul 1 la Convenție. Cu toate acestea el nu și-a fundamentat aceste plîngeri în următoarele cereri prezentate Curții. În asemenea circumstanțe și ținînd cont de materialele prezentate, Curtea nu distinge careva semne că acestea au fost încălcate. Prin urmare, ele urmează să fie declarate inadmisibile în sensul articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

46. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a

consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

47. Reclamantul a solicitat 1220 euro (EUR) în calitate de prejudiciu material. El a susținut că a cheltuit această sumă pentru a restaura dinții care au fost dezbătuți de către colaboratorii de poliție în timpul reținerii. Reclamantul a prezentat o copie a radiografiei dentare a celor 2 dinți din față care lipseau și o copie a facturii de la clinica stomatologică pentru restaurarea celor 2 dinți care lipseau.

48. Guvernul a invocat că documentele prezentate de reclamant nu demonstrează că el a suportat real suma invocată. În orice caz, el a menționat că costul serviciilor stomatologice invocate de reclamant era prea înalt și că el putea găsi servicii mai ieftine.

49. Curtea menționează că în raportul de examinare medico-legală nu reiese că reclamantului îi lipseau dinții după reținere. Cu toate acestea, ea menționează că unul dintre colaboratorii de poliție a admis în înregistrarea video a reținerii reclamantului că 2 dintre dinții lui au fost dezbătuți și Guvernul nu contestă această alegație. În consecință, Curtea consideră că este justificat să acorde reclamantului suma solicitată integral.

B. Prejudiciul moral

50. Reclamantul a solicitat 110000 EUR în calitate de prejudiciu moral. El a invocat că a suportat durere fizică severă și suferință psihică de o intensitate severă urmare a faptului că a fost maltratat în fața soției sale și fiicei sale de 3 ani.

51. Guvernul a contestat suma solicitată de reclamant și a invocat că este excesivă.

52. Ținând cont de încălcările constatate *supra* și seriozitatea lor, Curtea consideră că acordarea unei compensații în calitate de prejudiciu moral este justificată în prezenta cauză. Statuind într-un mod echitabil Curtea acordă reclamantului acordă 15000 EUR.

C. Costuri și cheltuieli

53. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 5557 EUR în calitate de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Suma solicitată este destinată să acopere cheltuielile poștale, de traducere și cheltuieli de reprezentare. Reclamantul a prezentat documente relevante care justifică pretențiile sale.

54. Guvernul a contestat suma solicitată de reclamant și a invocat că este excesivă.

55. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor numai dacă a demonstrat că acestea au fost reale și necesare și sunt rezonabile ca sumă. În prezenta cauză, ținând cont de informația de care dispune de criteriile menționate și de complexitatea cauzei, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului suma de 3000 EUR în calitate de costuri și cheltuieli.

D. Dobînda

56. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* plîngerea în temeiul articolului 3 coroborat cu articolul 13 din Convenție admisibilă și restul cererii inadmisibilă;
2. *Susține* că a avut loc o violare a articolului 3 din Convenție sub aspect material și procedural;
3. *Susține* că nu se ridică vreo chestiune distinctă în raport cu articolul 13 din Convenție;
4. *Susține*
 - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărîre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care vor fi convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii:
 - (i) 1220 EUR (una mie două sute douăzeci euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de prejudiciu material;
 - (ii) 15000 EUR (cincisprezece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de prejudiciu moral;
 - (iii) 3000 EUR (trei mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, în calitate de costuri și cheltuieli;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor de satisfacție echitabilă ale reclamantului.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 15 mai 2012, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Președinte

Josep Casadevall Grefier